

„Samo en par imam še takih, pa ravno vam bodo prav, že poznam vašo številko,“ ga pomiri prijazni kramar in potegne s police zaprašeno škatlo.

„Mlajši Slovenci pravijo sicer naočniki, a jaz se držim še starih imen in upam, da vam ustrezem tudi z očali, kaj ne, milostivi gospod?“

„Seveda, seveda, kar zavijte jih!“ seže Kolaček nestrpno zgovornemu možu v besedo in plača zahtevano ceno. Zato mu kramar še natanko opiše pot do „Štajerke“.

„Kakšna pa je sploh ta stvar?“ si misli na cesti Kolaček in izvleče iz žepa naočnike. Imenitno, kakor nalašč za ta namen: steklo je okroglo in veliko, lepo izdolbeno od obeh strani, obrobljeno s širokim črnim rogom. Slovesno jih natakne in pogleda okoli. Ali čudno: vsa okolica zbeži v daljavo; pogleda na cesto pred seboj in zdi se mu, da gleda v prepad, in tisti hip, ko se zave te neskladnosti, začuti v nogah že tudi neko nesigurnost, kakor bi se hotel spotakniti.

„Bo že, bo že kako; vsemu se mora človek enkrat privaditi!“ se potolaži Kolaček in se odpravi počasi dalje, trdo udarjajoč s stopali in s palico ob tla. Pot ga privede do pritlične, neznatne hišice, na pobeljeni steni čita napisano z velikimi rdečimi črkami: „Pri Štajerki“.

(Dalje prih.)

Zdaj venem . . .

Sto lepih noči je za mano,
sto lepih, prijetnih noči,
ko tvoja božal sem lica,
ko v tvoje sem gledal oči.

Noči so bile mi dnovi —
in solnce mi bila si ti;
zdaj meni jasni so dnovi —
oblačne, temne noči.

Zdaj venem in hiram v samoti,
umirajo moje oči;
zdaj meni jasni so dnovi —
oblačne, temne noči.

B. Baebler.